

Casa 168



# Casa 168

Peter Tholen

*Waarom?*

*Spaanse hitte kan leiden tot zalig nietsdoen. In de schaduw bij het zwembad van Casa 168 komen dan zomaar gedachten op, even onvoorspelbaar en grillig als wolken die voorbij glijden. Als je dan een opschrijfboekje en een pen bij de hand hebt, worden dat verhalen.*

Auteur: Peter Tholen  
Coverontwerp: Arie Stoffers  
ISBN: 9789403617916  
© Peter Tholen

## Inhoud

|    |                                          | pagina |
|----|------------------------------------------|--------|
| 1  | Het enige wat ik daarna nog doe is niets | 5      |
| 2  | Hard uitzicht                            | 9      |
| 3  | Nobody                                   | 10     |
| 4  | Aandacht                                 | 18     |
| 5  | Camino                                   | 20     |
| 6  | Het zijn maar woorden                    | 24     |
| 7  | Spaanse droom                            | 27     |
| 8  | Lange lijnen                             | 33     |
| 9  | Het raadsel van de elastiekjes           | 35     |
| 10 | Scherp bloed                             | 40     |
| 11 | Vloed                                    | 42     |
| 12 | Kan niet waar zijn                       | 45     |
| 13 | Maria                                    | 50     |
| 14 | Geen skippybal                           | 54     |
| 15 | Fotofoutje                               | 58     |
| 16 | De val van Napoleon                      | 62     |



# 1      **Het enige wat ik daarna nog doe is niets**

Er zijn weinig mensen die zich kunnen voorstellen wat het betekent om helemaal niets te doen. Ik ook niet, maar dat maakt me niet uit. Het gaat erom dat ik het wil. Ik ben echt toe aan een ruime periode van rust, van niets doen, van dolce far niente. Het past op zich niet bij mij, ik ben zo'n mannetje van altijd druk, maar goed, soms moet je wat. Voor ik verder ga, ik zal dit verhaal niet helemaal tot het eind vertellen. Iemand anders neemt het tegen die tijd van me over. Maar goed, waar was ik. Ik zei al dat ik het altijd druk heb. Komt door mijn schoenenfabriek. Zelf opgebouwd. Het gaat uitstekend met de zaak. Zo goed dat ik nergens anders tijd voor heb. We leveren ons topmerk aan Italië. Italië! Kun je nagaan, hét land waar ze lyrisch worden over een paar excellente schoenen. Maar eerlijk gezegd is de lol er voor mij wel af. Continue stressen, dat is het, en dat eist op den duur zijn tol. Neem bijvoorbeeld die laatste zending. "Die order moet morgen de deur uit!" had ik een week eerder geroepen naar mijn magazijnmedewerkers. Gesputter. "We hebben niet alles op voorraad" belde de magazijnmeester door. "Dat los je dan maar op" snauwde ik. Telefoontjes naar de groothandel. Koeriersdienst inschakelen. Facturering voorbereiden. Bij zo'n order verwacht je enige betrokkenheid van je medewerkers. Even alle schouders er onder en doorpakken. Niet dus. Ze hadden recht op pauze zeiden ze. Broodtrommeltjes kwamen tevoorschijn. "Kan dat alsjeblieft even wachten tot we klaar zijn?" vroeg ik bijna smekend aan de kauwende mannen. Het heeft allemaal geen barst geholpen. Aan het eind van de dag is de eerste vrachtwagen vol weggereden, maar de tweede stond nog leeg in de laadruimte. Ik zakte op mijn bureaustoel. Mijn linkerarm deed pijn. Negeren, niet zeuren. Komt later wel. Er telde voor mij maar één ding, ook die tweede vrachtwagen moest weg, weg, weg. De deadline halen, desnoods met een incomplete zending. Wat er ontbrak zou later wel worden aangevuld, als ze belden. Ik had mijn antwoord al klaar op de klacht die ik zou moeten opvangen. "Wat? Maat 46 niet aanwezig? Kan niet. Heb je wel goed gekeken? Ze staan toch echt op de factuur, dus ze moeten er absoluut zijn!" Mijn